

A VÉSETT ÁBRA ELOLVASÁSÁNAK MEGKÍSÉRLÉSE

A száz láb magas kőorom halott arcán kézzel vésett ábrák. Mind absztrakt és minden napkelte látja. Hogy elolvashasd a talányos jeleket, el kell túrnöd a halálodig ismeretlen barlangból jövő szelet. Mintha igazuk lenne a vésett díszeknek, soha gleccser nem csókolta meg ezt a hideg követ. Megvetnéd rajta lábad, mélyedést remélsz a falban, peremet, amiről egy vakmerő szerelmes már az ugrás előtt tudott, de csak kettéhasadt jéghez hasonló függőleges sziklát találsz .

Az ezer éve halott vízesés száraz tüzet önt szemedbe. Verejtéked sava ujjak karmait vájja a festett arcba. A szem elutasítja érintésed, miközben távozó szeretőként húzod magadhoz a vésett ábrát. Csupán egy test vagy a számodra értelmezhetetlen rajzolt arcnak. Hús és szikla, azokra a csontokra gondolsz, melyeket a barlang sarkvidéki hó vastagságú pókhálók között rejteget.

Alant az áhított folyó araszolva halad, ahogyan egy gleccser vadássza a tengert. Magányos sólyom árnyéka fordul. Az emlékképe a nőnek, akit szeretsz, lenyugszik a nappal, és az éjszaka együtt hanyatlik veled, válladat olyan csontok terhe nyomja, melyekről nem tudtad soha, hogy megörökölheted.

* Choctaw költő, esszé író, szerkesztő, tíz verseskötet szerzője. Közel száz antológiában publikált. Többek között NEA- és American Book Award-nyertes.

FARKASVADÁSZAT NASHOBÁHOZ KÖZEL

Paul Deerneke és Leo Smithnek

Éjszakánként hulló csillagokra ébredsz,
és az állandóan szökésben lévő szélre.
Kemény hátú dombok ölelnek kénes forrásokat,
visszhanggal ugratják jól hangolt füledet.

Felhajtod gallérod és mértani pontossággal
helyezed hátsó feled a kő-halott földre, hogy
jobban érzékeld a torz hangokat, a csont szomját,
amit egyetlen hegyi patak vize sem olt el.

A kopók feltérképezik a nyílást.
A kutya ritmusa kicsit egyenetlen,
de madrigál-édes a zöldülő levegőben.
Északról délre egy üstökös hasítja ketté az eget.

Hallod magad, amint rárivallsz a kékhátú kopóra, hogy
indulás a pokolba. Lehanyatlik két újabb halott csillag.
Számolod a disznóhátdombon túlra tévedt kopókat,
kiürítesz egy tölténytárt, amit később megbánsz.

Ilyenkor mindent el szeretnél intézni.
Megölni farkast, kutyát, lelőni a csillagokat.
A hajsza űzi el ezt a gondolatot. Lábadnál
a tűz, amit meg nem gyújtasz soha, kialudt.

JACK KEROUAC HALOTT

16

1. Coos Öböl, ősz, 1969

Az oregoni tengerpart keményen dolgozik a hold fénye alatt
A nap tétován küzd egy Kyotóban felvert ködfelhő mögött
Feleségek és portások nyugatnak fordulva
bámulnak az előző éjszaka felé

Délre költözött, mosolygós
sós szakállú, lábujjai kékre fagytak
a Umpqua szandálban

Nézések
idegen kapualjából
melegítették vállait

Mind láttuk, elhaladni a Sun&Surf és
a Sailor Sam's mellett és mégsem
láttunk semmit

Elfelejtettük úton töltött napjainkat

2. Agát strand

A víznél találom magam
Sóval bevonva kúszok ki tengersávból
Azt mondom, hogy szeretem a mély minden teremtményét
és szégyellem magam
Elbitangolt dolgok ijesztgetnek
Egy magányos agátnak is van topográfiaja

3. Ő is lehetett volna

Csakhogy: ő halott
és érzek valamit csontjaimban
halvány emlékezet
olyan Mexikó – San Miguel de Allende-féle
sivatag és a kalapáló tenger

4. Pismo strand

Lassan teszem magamévá a sós levegőt
lezuhanó papírsárkányokon gázolok át
hogy egy omló mólónál rátaláljak
az innen délnek vezető régi útra
amit a tenger léptei mostak el

HÚR

Téglafallal szembenézni
minden nap nyolc és négy között
jobb, mint az ég.

*

Más dolgokkal szembenézni
minden nap nyolc és négy között:
zűrzavar a köbön:

*

kidobott papír,
tegnapi szavak, kiloccsant tinta, ebéd:
szilánkok a máglyán:

*

a legtöbbször ez történik,
mindennek el kell pusztulnia
mielőtt eljön a te országod.

(Fordította: Gyukics Gábor)